

Arrest

nr. 275 312 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine afkomstig uit Samarra, provincie Salah ad-Din, Centraal-Irak. U volgde een opleiding als kapper.

Op 5 januari 2014 werd u ontvoerd door de sjjiitische groepering 'Saraya as-Salam'. Zeven dagen later werd u vrijgelaten nadat uw vader en uw oom 30.000 \$ losgeld betaalden. Tien dagen na uw vrijlating verlieten u en uw broer Samarra en reisden met de auto naar Kirkuk. Daar verbleven jullie nog een tweetal weken om een visum naar Turkije te regelen. U verliet Irak en verbleef iets meer dan een jaar in Turkije alvorens verder te reizen naar Europa. Via de Balkanroute kwam u uiteindelijk in Oostenrijk aan waar u op 1 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw broer O.(...) die samen met u Irak verliet diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielinstanties en verkreeg uiteindelijk de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verzoek werd in 2019 definitief negatief afgesloten door de Oostenrijkse asielinstanties. Omdat u niet teruggestuurd wilde worden, reisde u verder naar België waar u op 9 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielerzoek legt u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort en een aangifte die uw vader indiende bij de politie naar aanleiding van uw ontvoering. Verder legt u nog kopieën voor van uw Turkse verblijfsvergunning, een lijst van namen van personen die in Samarra ontvoerd werden en tot op heden niet werden teruggevonden, enkele foto's, een lijst met opleidingen die u in Oostenrijk volgde en een USB-stick met beelden van de algemene situatie in Samarra.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de sjjiitische groeperingen vreest die Samarra onder controle hebben en die u in 2014 ontvoerden.

Wat die ontvoering betreft moet worden opgemerkt dat het een eenmalige gebeurtenis betrof die zeven jaar geleden plaatsvond en dat u werd vrijgelaten na betaling van losgeld (CGVS, p. 7, 8, 9). Voor deze ontvoering kende u geen problemen (CGVS, p. 11, 16). Nochtans, zoals u zelf ook verklaart (CGVS, p. 7, 9) is Samarra een heilige stad voor sjjieten en zijn sjjiitische groeperingen zeker sinds de aanslagen in 2006 op het plaatselijke sjjiitische heiligdom zeer aanwezig en hebben ze controle over de stad. Na uw vrijlating hebben er zich evenmin gebeurtenissen voorgedaan die erop zouden wijzen dat u gevisieerd werd door diezelfde sjjiitische groeperingen. Dit terwijl u nog tien dagen in de stad verbleef en per auto naar Kirkuk reed waar u ook nog eens twee weken verbleef. Uw drie jongere zussen wonen allen nog steeds in Samarra en zijn allen gehuwd met soennieten. Zij noch hun echtgenoten kennen problemen. Ook uw ouders wonen nog steeds probleemloos in Samarra (CGVS, p. 4, 5, 6, 10, 15).

Het CGVS ontkent niet dat er in het verleden een golf van ontvoeringen en executies van jonge soennieten plaatsvond in Samarra maar merkt op dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in het licht van de inval van en de strijd tegen de Islamitische Staat en dat de actuele situatie aanzienlijk verbeterd is (zie EASO Country Guidance). U bent vóór deze periode vertrokken (CGVS, p. 4). Afgezien van het feit dat u een jonge soenniet met een soennitische naam bent, beschikt u daarenboven niet over een profiel dat actueel zou kunnen wijzen op een verhoogd risico om bij een eventuele terugkeer opnieuw het slachtoffer te worden van de sjjiitische groeperingen in de stad. U bent een eenvoudig burger en komt uit een gewone familie zonder politieke activiteiten, zonder affiliatie met IS of veiligheidsactoren en uw familieleden kunnen klaarblijkelijk actueel zonder problemen in Samarra verblijven. Het loutere feit soenniet te zijn volstaat thans niet om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen. U dient uw vrees persoonlijk en in concreto aan te tonen. Zoals hierboven werd aangehaald slaagt u hier niet in.

Bijkomend dient er te worden gewezen op het feit dat uw verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse asielinstanties negatief werd afgesloten. Dit wijst allerminst op het bestaan van een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, integendeel (CGVS, p. 6).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er dan ook niet worden geconcludeerd dat u actueel in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din te worden beoordeeld. Dit gebied omvat acht districten: Al-Dour, al-Shirqat, al-Faris, Balad, Baiji, Tooz, Samarra en Tikrit.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De bevolking van de provincie Salah al-Din bestaat hoofdzakelijk uit soenitische moslims en de provincie wordt aanzien als een machtscentrum van soenitische Arabieren, al kent ze eveneens een sjiitische Arabische minderheid en een aanwezigheid van Koerdische en Turkmeense bevolkingsgroepen. De Iraqi Security Forces (ISF) zijn verantwoordelijk voor de veiligheid in de provincie maar zijn slechts beperkt aanwezig in de rurale gebieden. De Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn de meest dominante veiligheidsactor in de provincie en zijn in alle regio's aanwezig, waarbij ze de controle uitoefenen over strategische locaties. Naast de ISF en de PMF bestaan er in de provincie ook sjiitische milities verbonden aan sjiitische leiders en heiligdommen, Turkmeense milities die gelieerd zijn aan de PMF en een aantal soennitische tribale milities, al dan niet gelieerd met de PMF. Salah al-Din heeft op zijn grondgebied ook zogenaamde betwiste gebieden, in casu Tuz Khurmatu. In oktober 2017 braken in Tuz Khurmatu, dat hoofdzakelijk bevolkt wordt door Koerden en sjiitische Turkmene, gevechten uit tussen de Koerdische peshmerga en de ISF waarbij plunderingen door de plaatselijke bevolking plaatsvonden. De ISF namen de controle volledig over van de peshmerga. Sinds 2019 heeft de Badr brigade, behorende tot de PMF, de feitelijke controle over Tuz Khurmatu. De heersende spanningen en de onvrede bij de plaatselijke Koerdische gemeenschap vertalen zich tot op heden niet in een verhoogd aantal geweldincidenten in en rond Tuz Khurmatu.

In de periode van juli 2020 tot september 2021 vonden in de hele provincie veiligheidsincidenten plaats. De maandelijkse cijfers van het totale aantal veiligheidsincidenten opgetekend tussen januari 2021 en september 2021, zijn globaal gesproken gelijklopend aan deze van 2020 en bevinden zich op een relatief laag niveau. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze incidenten valt, is eveneens relatief beperkt gebleven.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Salah al-Din behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. ISIS is in de provincie Salah al-Din aanwezig in een aantal gebieden zoals het Hamrin- en Makhoul-gebergte en de Tigrisvallei, maar ontplooit er slechts een beperkt aantal activiteiten.

ISIS voert in de provincie Salah al-Din aanvallen uit op de ISF en de PMF. Deze aanvallen nemen de vorm aan van improvised explosive devices (IED's), hinderlagen en beschietingen. De ISF voeren ook aanvallen uit op mogelijke schuilplaatsen van ISIS. Naast slachtoffers onder de strijdende partijen kunnen hierbij ook burgerslachtoffers vallen. Burgerslachtoffers van ISIS vallen echter voornamelijk bij gerichte aanvallen, onder andere op lokale gezagsdragers, gemeenschapsleiders en personen die samenwerken met de Iraakse veiligheidsactoren.

Daarnaast zijn de geopolitieke spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten zijn ook in Salah al-Din voelbaar. Zo voerden de pro-Iraanse gewapende groeperingen aanvallen uit op bases en logistieke transporten van de Verenigde Staten, op Camp Speicher en Balad Air Base. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die in 2021 bij deze acties te betreuren zouden zijn geweest.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Salah al-Din is één van de Iraakse provincies waarnaar het meeste aantal ontheemden is teruggekeerd. De terugkeerratio bedraagt momenteel 84%, een cijfer dat overeenkomt met iets meer dan 730.000 personen. De terugkeer varieert evenwel per district. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Vlak na de herovering van de regio op ISIS werd er melding gemaakt van misbruik door de PMF, inclusief de versperde terugkeer van IDP's. Deze berichten namen stelselmatig af en terugkeer kwam op gang. De aanwezigheid van de PMF en/of andere lokale milities wordt in bepaalde gevallen nog steeds aangehaald als obstakel bij terugkeer. Voort wordt een gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of etnisch-religieuze spanningen eveneens aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Salah al-Din nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Salah al-Din afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Salah al-Din actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Salah al-Din niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Salah al-Din in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Salah al-Din een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Salah al-Din. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn voornamelijk een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, reisweg en opleidingen maar bevatten geen informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico loopt op ernstige schade. De aangifte die uw vader in 2014 deed bij de politie naar aanleiding van uw ontvoering toont niet aan dat u bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zal worden van een dergelijke gebeurtenis. Dit geldt eveneens voor de lijst met namen van ontvoerde personen. De informatie op de USB stick heeft betrekking op de algemene situatie in Samarra. Die is bekend bij het CGVS en leidt zoals hierboven werd beargumenteerd niet automatisch tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en van de samenwerkingsplicht. Hij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen, de bewijslast en de samenwerkingsplicht, gaat verzoeker in op de gegrondheid van zijn nood aan internationale bescherming.

Verzoeker meent dat niet op een behoorlijke wijze rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal zijn ontvoering in Irak in 2014 door een sjjiitische groepering niet betwist.

Waar de commissaris-generaal oordeelt dat er geen aanwijzingen zijn dat hij na deze ontvoering nog werd geïdendeerd, wijst verzoeker erop dat hij na zijn vrijlating bij zijn oom verbleef en altijd bij hem thuis is gebleven.

Ook geeft hij aan dat de situatie van zijn schoonbroers en vader die nog in Samarra verblijven en er geen problemen kennen, niet te vergelijken valt met deze van een soenniet die een lange tijd buiten een regio in handen van ISIS (Islamitische Staat van Irak en Syrië) is geweest. Hij benadrukt dat zijn broer in Duitsland de subsidiaire bescherming heeft gekregen, wat ook wijst op een risico.

Verzoeker meent voorts dat de golf van ontvoeringen die in het verleden heeft bestaan heden nog steeds geldt. Hij citeert hiertoe het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken.

Hij citeert tevens deels UK Home Office *“Country Policy and Information Note – Iraq: Sunni Arabs* en stelt dat soennieten specifiek worden geïdendeerd door de Popular Mobilisation Forces (hierna: de PMF). Hierbij geeft hij tevens aan dat blijkens de inlichtingen in de bestreden beslissing, de PMF de controle heeft over Salah al-Din zodat hij wel degelijk gevaar loopt bij terugkeer.

Verder citeert verzoeker de pagina's 27 tot 28 van de EUAA Country of Origin Report *“Iraq – Targeting of Individuals”* van januari 2022 en stelt hij dat in de provincie Salah al-Din sjjiitische milities druk uitoefenen op de soennitische Arabieren door ze te stoppen, te belagen en te arresteren op grond van vermeende banden met IS. Daarnaast worden soennitische burgers onderworpen aan belangrijke schendingen der mensenrechten en zelfs onwettig gedood.

Verder citeert verzoeker landeninformatie waaruit blijkt dat er heden in de regio geregeld confrontaties zijn tussen IS en de PMF.

Verzoeker besluit dat hij als soenniet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien vaststaat dat hij als jonge soenniet, die na een lange afwezigheid (vertrek begin 2014) het land betreedt – in een gebied met blijvende confrontaties tussen de PMF en ISIS – en in het verleden reeds werd ontvoerd, een reëel gevaar voor vervolging kent.

Door geen gevolg te trekken uit zijn persoonlijke situatie en de algemene situatie, meent verzoeker dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Naast erkenning van de vluchtelingenstatus, dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt verzoeker de vernietiging en terugsturing naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Vraag om inlichtingen

3.1. Op 30 mei 2022 vraagt de Raad aan beide partijen om overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet informatie over te maken aangaande de veiligheidssituatie in Irak, met name in de provincie Salah al-Din, alsook aangaande risicoprofielen in Irak.

3.2. De verwerende partij maakt op 30 mei en 1 juni 2022 deze informatie over onder de hoofding "Aanvullende nota" en verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO "Country Guidance Note: Iraq" van januari 2021;
- EASO "COI Report Iraq – Security situation" van oktober 2020;
- COI "Focus Irak – veiligheidssituatie" van 24 november 2021;
- EUAA "COI Report Iraq: Targeting of individuals" van januari 2022;
- EUAA "COI report Iraq: security situation" van januari 2022.

3.3. Verzoeker maakt ter terechtzitting, als antwoord op de vraag van de Raad, onder de hoofding "Aanvullende nota", recente nieuwsberichten over aangaande de veiligheidssituatie in Salah al-Din.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardig-

heid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker, een soennitisch moslim van Arabische origine afkomstig uit de stad Samarra gelegen in de provincie Salah al-Din in Centraal-Irak, verklaart dat hij in 2014 werd ontvoerd door de sjiitische groepering Saraya as-Salam. Nadat zijn vader en oom losgeld betaalden, werd hij vrijgelaten. Tien dagen na zijn vrijlating verlieten verzoeker en zijn broer Samarra, waarna ze naar Kirkuk reisden. Daar verbleven ze een tweetal weken om een visum voor Turkije te regelen. Na een verblijf van iets meer dan een jaar in Turkije kwam verzoeker via de Balkanroute uiteindelijk in Oostenrijk aan, waar hij op 1 juli 2015 om internationale bescherming verzocht. Zijn verzoek werd in 2019 definitief negatief afgesloten door de Oostenrijkse asiendiensten waarna hij verder reisde naar België en op 9 juli 2019 een beschermingsverzoek indiende. Zijn broer werd in Duitsland erkend als vluchteling.

In geval van terugkeer naar Irak vreest verzoeker de sjiitische milities die de stad Samarra onder controle hebben en die hem in 2014 ontvoerden.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die zijn identiteit, herkomst, reisweg en opleidingen bevestigen. Deze elementen worden niet betwist.

Evenmin wordt betwist dat verzoekers voornaam O. een soennitische naam is (NPO, p. 12).

Verzoeker legt ook de aangifte voor die zijn vader in 2014 deed bij de politie naar aanleiding van zijn ontvoering alsook een lijst met namen van personen die in Samarra werden ontvoerd en tot op heden niet werden teruggevonden.

De Raad stelt vast dat de ontvoering van verzoeker door de sjiitische groepering Saraya as-Salam in 2014 in deze stand van zaken niet in vraag wordt gesteld.

5.3. De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich niet beperken tot een loutere evaluatie van vervolgingsfeiten in het verleden maar vereist tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

Tevens moet rekening worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5.4. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de stad Samarra behoort tot de provincie Salah al-Din. Deze provincie wordt voornamelijk bewoond door soennitische Arabieren.

De stad Samarra daarentegen is echter een van de heiligste plaatsen in de sjiitische islam, gelet op de aanwezigheid van het sjiitische Al-Askari schrijn, ofwel de Gouden Moskee.

Een bomaanslag van Al Qaeda in 2006 leidde tot wijdverspreid sektarisch geweld (EASO *“COI Report Iraq – Security situation”* van oktober 2020, p. 139; EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022, p. 177-178).

In 2014 wist ISIS op te rukken in Salah al-Din en verschillende delen te veroveren, hoewel de stad Samarra succesvol werd verdedigd door de zogenaamde Popular Mobilization Units (PMU)/Popular Mobilization Forces (PMF), die voornamelijk bestaan uit sjiitische milities, zoals Saraya al-Salam (EASO *“COI Report Iraq – Security situation”* van oktober 2020, p. 141 e.v.; EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022, p. 180). Als represaille was er in de jaren 2014-2017 een golf aan ontvoeringen van (mannelijke) soennitische burgers (EASO *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, p. 67). Ook in de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat *“er in het verleden een golf van ontvoeringen en executies van jonge soennieten plaatsvond in Samarra”* en dat *“deze gebeurtenissen plaatsvonden in het licht van de inval van en de strijd tegen de Islamitische Staat”*.

De commissaris-generaal meent dat de ontvoering van verzoeker in 2014 slechts een eenmalige gebeurtenis betreft die zeven jaar geleden plaatsvond (NPO, p. 7-9). Hij wijst er op dat verzoeker zelf verklaarde geen problemen te hebben gekend voor zijn ontvoering noch na de betaling van losgeld en zijn vrijlating en dat zich geen gebeurtenissen meer hebben voorgedaan die erop wijzen dat verzoeker door diezelfde sjiitische groeperingen werd gevisieerd (NPO, p. 10-11, 16).

Dit neemt echter niet weg dat verzoeker in 2014 wel degelijk werd ontvoerd door de sjiitische groepering Saraya as-Salam toen hij ongeveer 19 jaar oud was, met voornamelijk de bedoeling om losgeld te krijgen daar ze wisten dat zijn vader in vastgoed zat en geld had (NPO, p. 16).

Verzoeker verklaarde verder duidelijk dat hij na de ontvoering nog slechts tien dagen in Samarra is gebleven, meer bepaald is hij altijd thuis gebleven bij zijn oom in de Al Mualemin wijk. Weliswaar was daar geen sprake van een ondergedoken leven nu hij ook verklaarde dat velen hem tijdens die tien dagen kwamen feliciteren (NPO, p. 10). Verzoeker is daarna per auto naar Kirkuk gereden waar hij twee weken verbleef, een regio die toen werd verdedigd door de Peshmerga, Koerdische strijdkrachten en de PUK (Patriotic Union of Kurdistan) (EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022, p. 148).

5.5. Irak wordt sinds 2003 gekenmerkt door sektarische spanningen tussen soennitische en sjiitische Arabieren.

Wat betreft de specifieke situatie van soennitische Arabieren in Irak, leest de Raad in de EASO *“Iraq - Country Guidance note”* van januari 2021 dat het loutere feit een soennitische Arabier te zijn, niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bij een individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met individuele omstandigheden die een impact kunnen hebben op het risico, zoals de regio van herkomst, stam, enz. (p. 68).

Soennitische Arabieren aan wie banden met ISIS worden toegeschreven, hebben volgens de EASO Guidance note in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging. De beoordeling of aan een verzoeker banden met ISIS worden toegeschreven of dat hij wordt verdacht van affiliatie met ISIS, is afhankelijk van individuele omstandigheden zoals (vermeende) familiebanden met IS-leden, gebied van herkomst en tijdstip van de vlucht, stam, naam, enz. (p. 67-69).

5.6. In het meest recente rapport over risicoprofielen, met name het EUAA *“COI Report Iraq: Targeting of individuals”* van januari 2022, waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen en dat recenter is dan de guidance note van januari 2021, wordt voor het jaar 2020 melding gemaakt van verschillende gevallen van willekeurige arrestaties en vasthoudingen van soennitische Arabieren door regeringstroepen alsook mishandeling en foltering van soennitische Arabieren tijdens hun arrestatie en voorlopige hechtenis. Volgens bronnen geciteerd door USDOS bleef de Iraakse regering in 2020 gebruik maken van antiterrorismewetgeving als een voorwendsel om individuen vast te houden zonder eerlijk proces. Volgens soennitische leiders wordt deze wetgeving gebruikt om jonge soennitische mannen vast te houden op verdenking van banden met ISIS (p. 27-28).

Ook in de UK Home Office *“Country Policy and Information Note – Iraq: Sunni Arabs”* van januari 2021, waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, kan worden gelezen dat er rapporten zijn van mishandeling van soennieten op grond van vermeende banden met of steun voor ISIS, ondanks het einde van de militaire operaties tegen ISIS eind 2017.

5.7. Wat betreft de specifieke situatie in de provincie Salah al-Din en in het bijzonder de stad Samarra, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“de actuele situatie aanzienlijk verbeterd is”* waarbij wordt

verwezen naar de EASO *“Iraq - Country Guidance note”* van januari 2021, evenwel zonder een concrete paginering in dit document aan te geven. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waar de commissaris-generaal juist leest dat de situatie in Samarra aanzienlijk zou zijn verbeterd. Alleszins kan de Raad zulks niet lezen in de guidance note. Wel kan worden gelezen dat rapporteringen van mensenrechtenschendingen door de PMU/PMF of regeringstroepen in het algemeen in Irak minder voorkomen, in het bijzonder nadat ayatollah al-Sistani en de Badr-leider al-Ameri hun volgers hebben gewaarschuwd tegen mishandeling van soennitische burgers (p. 67).

Zoals reeds vermeld wordt de provincie Salah al-Din hoofdzakelijk bevolkt door soennitische moslims. Nadat de provincie werd verdedigd tegen en bevrijd van ISIS in 2017, zijn de Iraakse veiligheidstroepen (ISF) verantwoordelijk voor de veiligheid in deze provincie, doch zij zijn slechts beperkt aanwezig in de rurale gebieden. Zij delen deze verantwoordelijkheid met de PMU/PMF, een overkoepelende organisatie voor een waaier aan gewapende (sjiitische) groeperingen zoals Saraya al-Salam, die de meest dominante veiligheidsactoren in de provincie vormen en in alle regio's aanwezig zijn.

Deze PMU/PMF zijn ook na 2017 actief en aanwezig gebleven in de provincie. Sjiitische PMU, die in groten getale aanwezig zijn in de provincie, oefenen controle uit over strategische locaties en dit zelfs in gebieden die buiten hun officiële bevoegdheid vallen. Er zou een aanzienlijke toename zijn van (sjiitische) milities en gewapende groeperingen die niet onder controle staan van de Iraakse overheid (EASO *“COI Report Iraq – Security situation”* van oktober 2020, p. 142-145; EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022, p. 176-187).

In het meer recente EUAA *“COI Report Iraq: Targeting of individuals”* van januari 2022 voor de provincie Salah al-Din (p. 27-28), waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, alsook het EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022 (p. 176-187) kan worden gelezen dat er melding wordt gemaakt van sjiitische milities en door sjiieten geleide PMU/PMF die problemen veroorzaken voor de soennitische bevolking, in het bijzonder voor 'gewone' soennieten. Dit geldt in tegenstelling tot de soennitische elite die er via verschillende tactieken en mechanismen in geslaagd is zich te integreren in en toegang te krijgen tot overheidsmiddelen en prerogatieven.

Onder het mom van veiligheid zou er druk worden uitgeoefend op soennitische Arabieren, in de vorm van beperkingen van hun bewegingsvrijheid, arbitraire arrestaties en gewelddadige incidenten. Sjiitische milities en de PMU/PMF zouden soennieten tegenhouden, lastig vallen en arresteren op grond van vermeende banden met extremistische groeperingen zoals ISIS. De milities worden beschuldigd van extreme mensenrechtenschendingen, zoals het doden van soennitische burgers, alsook van landroof en afpersing hetgeen de algemene en private economische belangen van soennieten in heel de provincie schade berokkent. Bewoners van Salah al-Din geven aan dat deze veiligheidsincidenten vaak te wijten zijn aan de aanwezigheid van niet-lokale gewapende troepen. De PMU/PMF zouden in Salah al-Din op straffeloze wijze dwang en geweld uitoefenen tegen lokale burgers.

Uit deze landeninformatie blijkt verder dat de PMU/PMF volledige steden en rurale zones in de provincie Salah al-Din onder hun rechtstreekse controle hebben geplaatst. De PMU/PMF hebben daardoor een impact op de dynamieken van ontheemding en terugkeer waarbij sprake is van een lage graad van terugkeer en herhaalde ontheemding. Terugkeer wordt vaak verhinderd door sjiitische Arabische stammen die politieke banden hebben met de PMU/PMF. Deze sjiitische milities boezemen soennitische families schrik in om terug te keren (EASO *“COI Report Iraq – Security situation”* van oktober 2020, p. 151; EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022, p. 184). Soennieten kunnen worden blootgesteld aan mishandeling door sjiitische milities bij veiligheidscontroles aan checkpoints (UK Home Office *“Country Policy and Information Note – Iraq: Sunni Arabs”* van januari 2021, p. 7).

In de UK Home Office *“Country Policy and Information Note – Iraq: Sunni Arabs”* van januari 2021, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, wordt geoordeeld dat een soenniet een gegronde vrees voor vervolging kan hebben voor de PMU/PMF, afhankelijk van zijn persoonlijk profiel, inclusief zijn leeftijd, geslacht, familiebanden, beroep, voorbije ervaringen en herkomst. Specifieke omstandigheden eigen aan het betrokken individu moeten in rekening worden gebracht bij de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees (p. 7). Waar er een gegronde vrees bestaat voor vervolging door de PMF/PMU is het in beginsel onwaarschijnlijk dat er overheidsbescherming voorhanden is.

5.8. In de bestreden beslissing wordt zeer algemeen gesteld dat in de stad Samarra sjiitische groeperingen zeker sinds de aanslagen in 2006 op het plaatselijke sjiitische heiligdom zeer aanwezig zijn en de controle over de stad hebben. Evenwel geeft de landeninformatie in het bijzonder voor de stad Samarra aan dat deze sinds 2014 onder controle staat van Saraya al-Salam, een sjiitische militie die

geaffilieerd is met Muqtada Al-Sadr (EASO “COI Report Iraq – Security situation” van oktober 2020, p. 144). Het is net deze sjiiitische militie die verzoeker in 2014 ontvoerde en die heden alle poorten die toegang geven tot de stad controleert. Er zijn berichten dat deze groepering de lokale bevolking hard en wreed behandelt en landbouwgebied in bezit neemt, hetgeen aanhoudende ontheemding veroorzaakt. Saraya al-Salam ontkent elke betrokkenheid. Naast Saraya al-Salam zijn verder ook nog andere PMU aanwezig, zoals Ansar Al-Aqeeda en Saraya Ashura, evenwel in mindere mate. Een aan Badr gelieerde patrouille controleert de rivier en de brug (EUAA “COI report Iraq: security situation” van januari 2022, p. 185-187; Skelton, M. and Saleem, Z. A., Displacement and Iraq’s Political Marketplace: Addressing Political Barriers to IDP Return, IRIS, February 2021, p. 50 waarnaar wordt verwezen in het COI report van januari 2022).

5.9. Uit het geheel van de besproken landeninformatie lijkt naar voren te komen dat soennieten in de provincie Salah al-Din grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische milities, zonder dat daaruit evenwel blijkt dat soennieten actueel in Salah al-Din het voorwerp zijn van groepsvervolging.

Er kunnen evenwel in hoofde van verzoeker heel wat individuele omstandigheden worden vastgesteld die het risico op vervolging bij terugkeer kunnen beïnvloeden.

Vooreerst is er zijn voornaam O., waardoor hij bij controle door sjiiitische PMU duidelijk herkenbaar zal zijn als soenniet.

Verder is er zijn herkomst uit de stad Samarra in de provincie Salah al-Din.

Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat de toegang tot deze stad wordt gecontroleerd door de sjiiitische militie Saraya al-Salam, dezelfde sjiiitische militie die hem in 2014 reeds ontvoerde.

Verzoeker verklaarde overigens dat niemand de stad mag bezoeken zonder borgpersoon en dat men toestemming nodig heeft om binnen te komen (NPO, p. 7).

Het gegeven dat soennieten in de provincie Salah al-Din grotere risico's lijken te lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische milities, gecombineerd met het gegeven dat de toegang tot de stad Samarra wordt gecontroleerd door de Saraya al-Salam, noopt tot grote voorzichtigheid.

Verzoeker zal zich immers bij het betreden van de stad kenbaar moeten maken bij deze militie, die hem reeds in 2014 ontvoerde, en herkend worden als soenniet. Verzoeker is verder niet meer in Samarra geweest sinds 2014. Het tijdstip van zijn vlucht in 2014, gekenmerkt door de hevige gevechten met ISIS, en zijn lange afwezigheid zou, gelet op zijn soennitische herkomst, nog meer argwaan kunnen wekken.

Dat hij behoort tot een gewone familie zonder politieke activiteiten, zonder affiliatie met ISIS of veiligheidsactoren, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit de voorgaande landeninformatie blijkt immers dat voornamelijk ‘gewone’ soennieten worden geconfronteerd met wangedrag door PMU, veelal onder het mom van vermeende dan wel toegeschreven banden met ISIS.

Dat zijn ouders nog steeds probleemloos in Samarra verblijven alsook zijn drie jongere zussen die alle drie zijn gehuwd met soennieten, neemt niet weg dat verzoeker nog steeds een jonge soennitische man is die reeds in 2014 werd door ontvoerd door dezelfde sjiiitische militie die heden de toegangspoorten van de stad Samarra controleert en dat hij sinds 2014 niet meer in Irak is geweest. Het specifieke profiel van verzoeker is dan ook niet vergelijkbaar met dat van zijn ouders, zussen en schoonbroers.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan blijken dat de commissaris-generaal ten volle rekening heeft gehouden met het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in samenhang met de landeninformatie, zoals verzoeker terecht bemerkt in zijn verzoekschrift.

Evenwel, in het kader van een volledige en ex nunc beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar de stad Samarra te worden blootgesteld aan vervolging acht de Raad, ondanks de reeds bijgebrachte inlichtingen, verder onderzoek nodig naar de specifieke situatie in de stad Samarra voor soennitische Arabieren; naar de veilige bereikbaarheid van deze stad; naar de mogelijkheid tot toegang en verblijf voor soennitische Arabieren in deze stad na een lange periode van afwezigheid alsook naar de risico's bij terugkeer voor soennitische Arabieren naar deze stad na een lange periode van afwezigheid.

De Raad neemt hierbij ook in overweging dat, volgens verzoekers verklaringen, zijn beschermingsverzoek in Oostenrijk in 2019 werd afgewezen omdat volgens de Oostenrijkse asiendiensten verzoeker op een

andere plaats in Irak zou kunnen wonen, zoals Bagdad, het zuiden of het noorden (NPO, p. 6-7). Dit houdt een indicatie in dat de Oostenrijke asiendiensten ten aanzien van verzoeker een intern vestigingsalternatief in Irak naar voren hebben geschoven. Bij gebrek aan een kopie van het Oostenrijks asiédossier kan dit echter niet worden geverifieerd. Verder kan er in deze ook geen abstractie worden gemaakt van verzoekers verklaring dat zijn broer, die om dezelfde redenen als hij is gevlucht uit in Irak, in Duitsland werd erkend als vluchteling.

Mocht blijken dat verzoeker ten aanzien van een terugkeer naar de provincie Salah al-Din, en in het bijzonder de stad Samarra, een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan dringt een verder onderzoek naar een intern vestigingsalternatief in Irak zich op, in het bijzonder wat betreft toegankelijkheid, veiligheid en redelijkheid. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hierover niet is bevroegd en relevante landeninformatie in deze ontbreekt. Bovendien meldt zijn raadsman ter zitting dat verzoeker heden ernstig ziek is.

5.10. Op basis van de elementen in het administratief en het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoeker in deze stand van zaken zijn beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 januari 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES